

BEVERLY BARTON

Väärt,
et tema
pärast
surra

Beverly Barton
WORTH DYING FOR
2004

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evi Laido

© 2004 by Beverly Beaver

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M10214510
ISBN 978-9949-12-967-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Proloog

*Ma kindlaks jään, mis juhtuks ka,
ja tunnen, kui ma kurvastan;
on parem armas kaotada
kui eladagi armuta.**
–Lord Alfred Tennyson

Kus ta on? imestas Amy. Ei olnud Dante moodi lasta tal oodata. Kümne kuu kestel, mis nad olid käinud, oli poisst tõestanud, et on kindel ja usaldusväärne. Üldiselt inimeste suhtes ettevaatlik, oli Amy lasknud poisil oma usalduse ära teenida. Ei olnud isegi lubanud ennast suudelda, enne kui nad olid käinud peaaegu kaks kuud.

Ta on varsti siin. Alati, kui Amy pidi hilja töötama, nagu ka täna õhtul, pidas Dante oma kohuseks olla kohal, kui tüdruk vabanes, et teda siis koju sõidutada. Närviliselt jalaga kõpsutades vaatas Amy kella. Dante oli juba kümme minutit hilinenud.

* Tlk Kersti Unt.

Novembrituul valjenes, tungides läbi tüdruku õhukese sviitri. Ta oleks pidanud jaki selga panema. Teadagi, tagantjärele tarkus. Mingi paberitükk türles läbi õhu, laperdas kõnnitee kohal ning maandus siis rentslis. Ehk peaks ootama sees, kus on soe.

Just siis, kui ta keeraski ringi, et avada uks Dairy Dip'i, kus ta töötas pärast kooli kolmel öhtul nädalas ja laupäeval kogu päeva, tuli välja Jerry Vinson ja lukustas enda taga ukse. Jerry oli Colby, Texase ainsa kohaliku kiirtoidurestorani osanik ja täie kohaga juhataja.

„Dante pole ikka veel tulnud?” päris Jerry. „See on esimene kord, kus ta sind töö lõppemise ajal ei oota.”

„Ma tean.” Amy hõõrus pihkudega üles-alla mööda käsivarsi, püüdes endale sooja teha. „Midagi peab olema pahasti. Küllap tal oli jama autoga. Ta peab selle vana Mustangi kallal kogu aeg töötama, et seda käigus hoida.”

„Tahad, et ootan koos sinuga, kuni ta tuleb?”

Jerry ja tema naine Lorna olid värsked lapsevanemad ja Amy mõistis, kui väga Jerry kibeles koju Lorna ja kuuenädalase poja juurde.

„Ei, sina mine koju,” ütles ta. „Olen kindel, et Dante on kohe siin. Pealegi pole siin Dallas või Houston. See on Colby. Just nagu mul poleks kella kümne ajal südalinna tänaval julge olla.”

Jerry pugistas naerda. „Jajah, sul on õigus. Aga kui Dante kohe ei tule, mine nurga peale telefoniputkasse ja helista mulle. Või kui sa ei taha oodata, võid kohe minuga tulla ja ma viin su koduteel Morrisonide juurde ära.”

Amy raputas pead. „Ma ootan Dante ära. Kui ta siia jõuab ja mind ei ole, hakkab ta muretsema. Ja kui ta tuleb Morrisonide juurde kontrollima, ei meeldi see neile. Nad on head inimesed ja on minu vastu kenad olnud, aga nende meelest olen ma liiga noor, et ühtki meest, eriti Dante-sugust, tõsiselt võtta.”

Väärt, et tema pärast surra

„See on sinu elu, lapsuke,” ütles Jerry, murekortsuke ümaral, roosipõsisel näol. „Aga sinu kasuvanemate jutus on iva sees, tead küll. Dante on õige tahumatu tegelane ja sina oled armas, süütu seitsmeteistkümneaastane.”

„Dante on ainult üheksateist.”

„Jajah, üheksateist, kes on nagu kolmkümmend viis.”

Amy ohkas. Ta oli kõike seda ennegi kuulnud – Morrisonidelt, Jerrylt ja isegi paarilt õpetajalt. Kuidas saaks teha teistele selgeks seda, mida ta oma südames teadis – Dante Moran on hea mees? Mees, keda ta armastas. Mees, kellega ta tahtis olla kogu oma elu.

„Mine koju. Minuga ei juhtu midagi.” Amy naeratas Jerryle soojalt. „Lõpeta suure venna mängimine.”

Ta teadis, et mees soovis head, just niisamuti nagu kõik teised, kui jagasid nõuandeid. Kuid mitte keegi ei võinud ette kujutada, mismoodi oli olla tema nahas. Kaotada vanemad, kui ta oli esimeses klassis. Elada viimased üksteist aastat ühest kasuperest teise saadetuna. Rohkem kui midagi muud tahtis ta omaenda peret. Dantega võiks ta niisuguse pere saada.

„Helista mulle, kui ta ei tule.”

„Ta on varsti siin. Ära muretse.”

Jerry noogutas talle naeratades ja sammus siis ümber maja põiktänavasse Dairy Dip'i taga, kus oli pargitud tema auto.

Kössitades ukseavas, otsides kaitset tuule eest, hoidis Amy enda ümbert kinni ja vaatas tänavat, lootes silmata Dante autot. *Palun, tule ruttu.* Kui Dante teda kohe peale ei võta, ei jäägi neil aega täna õhtul koos olla. Morrisonid ootasid teda tööpäevadel koju hiljemalt kella poole üheteistkümneks, mis tavaliselt jättis talle ainult kolmkümmend minutit Dantega olemiseks. Ta elas nende hindamatute minutite nimel, mil Dante teda kaisus hoidis ja suudles ja talle rääkis, kui väga ta teda armastab.

Varsti, ühel päeval, on tema ja Dante alatiseks koos, ilma et peaksid järgima teiste inimeste reegleid ja kuuletuma kasuvanemate rangele komandanditunnile. Dantel ja temal oli saladus, mida nad ei saanud mitte kellegagi jagada. Nad olid kihlatud ja kavatsesid abielluda, kui Amy saab järgmises mais kaheksateist ja lõpetab keskkooli. Kaks nädalat tagasi olid nad vahetanud sõrmused – teineteisele ustavuse sümbolid. Dante andis talle poolekaraadise briljandi, mille kohta naljatades ütles, et maksab seda kuni pensionieani. Amy andis talle oma isa sõrmuse briljandi ja oonüksiga. Ta oli seda sõrmust kandnud keti otsas kaelas kuuendast eluaastast peale, kui sotsiaaltöötaja oli talle andnud väikese kotikese, milles olid mõned tema vanemate isiklikud asjad.

Nüüd hoidis Amy kaelaketi otsas kihlasõrmust ja jälgis hoolikalt, et see oleks hästi riiete alla peidetud. Kuid seitsme ja poole kuu pärast võib ta uhkelt kanda oma kihlasõrmust koos abielusõrmusega. Ta igatses seda päeva. Üle kõige tahtis ta olla Dante naine. Ta armastas poissi nii väga, rohkem kui midagi muud, rohkem kui elu ennast. Ükstapuha, mida teised ütlesid, see, mida tema tundis, oli tõeline armastus, niisugune, mis kestab terve elu. Sügavaimas südamesopis teadis ta, et Dante ja tema armastavad teineteist igavesti.

Kui ta kärsitult ootas, sõitis mitu autot mööda, kuid tänavatel ei näinud ta kedagi. Colby Main Street ei olnud pärast pimedat kuigi rahvarohke ja pärast kümnet oli see päris inimtühi. Dairy Dip oli lahti kella kümneni, mis oli hea pärast seda, kui enamik kohti oli kinni pandud.

Amy pigem kuulis kui nägi võõrast, kui see lähenes. Pehmed sammud, nagu võivad asfaldil teha spordikingad. Võib-olla lihtsalt tervisejooksja oma õhtusel tuuril, mõtles Amy, kui mees talle

Väärt, et tema pärast surra

ligemale tuli. Amy vaatas talle otsa, naeratus näol. Colbys olid inimesed enamasti sõbralikud, isegi nende vastu, keda nad ei tundnud, ja tema ei tundnud ära meest, kes peatus, kui jõudis ligi.

„Õhtust,” ütles ta, hääli kahisev ja vaikne.

„Õhtust,” vastas Amy.

Ta taipas, et mees oma pleekinud teksade ja kohmaka kootud sviitriga ei olnud riides jooksmiseks. Väike ebamugavustunne niris tal mööda selgroogu üles. Ära ole rumal, ütles ta endale. See mees ei näe ohtlik välja. Tema pruunid juuksed olid lõigatud konservatiivselt lühikeseks, lokke oli vaid aimata. Tema pätkelpruunid silmad, puhtaks raseeritud nägu ja tavalised näojooned ütlesid Amyle, et tegu on hariliku inimesega. Lihtsalt üks tava-pärase väljanägemisega mees, mitte mõni friik, keda ta peaks kartma.

„Kas sa ootad kedagi?” küsis mees.

„Jah, sõber tuleb mulle järele.”

„Ta ei tohiks lasta sinusugusel nägusal tüdrukul oodata.”

„Tavaliselt ei lasegi. Ma arvan, et tal oli autoga jama.”

Mees nihkus ligemale. Amy süda löi kiiremini. Halb eelaimus kiskus ta kõhulihased kokku.

Mees naeratas. Amyle ei meeldinud see naeratus. Mehe vaates oli midagi kurjakuulutavat, otsekui teaks mees midagi, mida tema ei tea. Amy tõmbus mehest eemale, surudes selja vastu Dairy Dip'i lukustatud eesust.

Ma võin karjuda, ütles ta endale. Mõni kuuleb mind.

Ta avas suu, kavatsedes käskida mehel end rahule jätta või hakata karjuma, aga enne kui ta jõudis sõnagi kuuldavale tuua, napsas mees taskust rätiku, haaras Amyst kinni ja vajutas ilgelt haisva taskurätiku üle tema nina ja suu.

Oh, Jumal! Aita mind!

Ta rabeles mehe ülekäiva jõu vastu, kuid paari hetke pärast tajus, et kohe minestab.

Dante! Dante, kus sa oled?

Dante sõitis kaelamurdva kiirusega kogu tee oma juunioride kolledži kampsusest linna. Ta oli lasknud Amyl juba kakskümmend viis minutit oodata. Tüdruk oli kindlasti üdini külmunud ja muretsemisest haige. Kui ta oli tulnud välja viimastest tunnist, mis oli jooksnud veerand tundi üle aja, ja nägi, et vana Mustangi parem esirehv oli tühi, oli ta lähimast telefoniputkast helistanud Dairy Dip'i. Ilmselt oli Jerry juba ukсед kinni pannud ja lahkunud, sest keegi ei vastanud.

Ehk oli Amy Jerryga koju sõitnud. Ei, ta jäi ootama, ütles Dante endale. Noormees oli tal vastas igal õhtul, kui tüdruk töötas, nii et nad said mõned minutid endale varastada. Armetud kolmkümmend minutit. Hullumeelsus, kuidas kogu tema elu keerles aja ümber, mida ta veetis Amyga. Amy kasuvanemad, Morrisonid, olid kenad inimesed, kuid nad ei kiitnud heaks, et Amy temaga käib. Neile tegi muret, et Dante oli paar aastat vanem ja palju kogenum. Kui ta esimest korda Amyt kohtas, oli tema peas ainult mõte, kui kaua tal läheb aega, et tüdruku seeliku alla pääseda. Kurat, muud polnud ta kunagi üheltki tüdrukult tahtnud. Seksi. Ja Jumal teadis, et Amy oli tüdruk, kelle peale vaatamisest üksi juba mehel kõvaks läks. Sinisilmne, blondijuukseline ja kehaehituselt nagu voolitud.

Kuid Amy Smith ei olnud talle kaela langenud nagu enamik tüdrukuid. Sellest saadik kui Dante oli neliteist, olid tüdrukud tema järel jooksnud. Oli see siis tema süü, et ta nende meelest oli vastupandamatu? Dante naeris omaette tasakesi.